

ת"פ 42475/07/12 - מדינת ישראל נגד מנחם סמט

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 42475-07-12 מדינת ישראל נ' סמט

בפני כב' השופטת שרון לארי-בבלי

המאשימה

נגד

הנאשם

נוכחים:

החלטה

מדינת ישראל

מנחם סמט

ב"כ המאשימה, מתמחה, גב' פנטה פרדה
הנאשם וב"כ, עו"ד שי אדם ויזלברג

בהעדר הסכמת ב"כ הנאשם לא ניתן להגיש מסמך לאחר שב"כ המאשימה הכריזה כי אלה הם עדיה. ב"כ המאשימה תהא רשאית לעמת את הנאשם עם האמור בהודעה בחקירתו הנגדית.

פסק דין

מצאתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום. להלן נימוקיי.

הנאשם שבפניי נאשם בכך שביום 13.4.11 נטל חלק בהפגנה והשליך אבנים על שוטרים. הנאשם הואשם כי בכך תקף שוטר בנסיבות מחמירות. אפתח דווקא ממחדלי החקירה בתיק. גרסת המאשימה מתבססת על זיהוי הנאשם בשלושה אופנים:

השוטרים אשר ניהלו את המרדף אחריו, 7 תמונות שצולמו בזירה ומסדר זיהוי. טוענת ב"כ המאשימה שלא התבצע מסדר זיהוי. מסקנתי לכך היא אחת. או שהשוטר רס"מ אור* לוי שהציג את תיק החקירה בפני כב' השופט ליר* ביום 14.4.11 שיקר בבית המשפט והטעה אותי, או שהדבר נעשה בדיו* ההוכחות שבפניי. המאשימה, קרי, מדינת ישראל, איננה יכולה לעמוד באולם אחד ולהצהיר כי בוצע מסדר זיהוי ולהתכחש לאותו מסדר באולם אחר, ואף להאשים את ב"כ הנאשם בהטעיית העדים, כאשר אין הוא אלא מצטט את אותו פרוטוקול בפני כבי השופט לירן (אשר איננו תע"צ). אין מחלוקת ש-7 התמונות נעלמו מתיק החקירה. מדובר במחדל חמור מאין כמותו. בניגוד לדברי ב"כ המאשימה שטענתה שמאחר והתמונות היוו בסיס למעצרו של המשיב ועל כן מהוות חיזוק, אני סבורה אחרת. כבר נאמר שטובה תמונה מאלף מילים. אין איש יכול לתקוע לידי שאילו אני הייתי מתבוננת באותן תמונות, הייתי סבורה בשונה מכבי השופט לירן, שהאובייקט המצולם איננו הנאשם.

מכל מקום, לא יכולה להיות מחלוקת כי מן הנאשם נשללה היכולת להוכיח שהוא איננו המצולם (למשל על ידי הבאת המצולם לביהמ"ש). נותרנו עם עדויותיהם של השוטרים.

בניגוד לדברי ב"כ המאשימה, כי ישנם שישה עדים שיכולים להעיד על זהותו של הנאשם, העידו על כך רק שלושה. שניים מהם העידו שהבחינו בו ממש ואילו השלישי לא יכול היה להבטיח שידע לזהותו. מבין השניים האחד - טובול - טען שלא נקטע קשר עין עם הנאשם, וכי גם במהלך מרדפים בסמטאות ועד לביתו של יואליש קרויז, היה קשר עין רצוף.

העד אישר בחקירתו הנגדית שהיו חרדים רבים במקום ושכולם לבושים באופן דומה. העד טמסט בעדותו לא העלה ולא הוריד. ואילו העד בלדב שניהל את המרדף ביחד עם טובול אישר בהגנותו כי יתכן שבפניות, בסמטאות, ניתק קשר העין. די לי בכך, על מנת לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום. אך לא אסתפק בכך.

ניסתה ב"כ המאשימה להבנות משתי סתירות "מהותיות" בעדותו. מצאתי כי לא זו בלבד שאין מדובר בסתירות, אלא שהן בנושאים איזוטריים לחלוטין. הנאשם היה עקבי בעדותו במשטרה לפיה הוא לא הבחין באבנים ובהגינותו לא שלל שאכן הושלכו. העובדה שבשלב מאוחר יותר אמר שאיננו טוען שלא היו אבנים, מדגישה שוב, את אותה גרסה ממש.

גם הסתירה לכאורה לעניין הפגיעות בגופו איננה סתירה. כאשר תאר כיצד דחפו ומשכו וסחבו אותו השוטרים, שכח להגיד שנפל. אין מדובר בסתירה, לא קלה ולא מהותית.

ע"פ 6924/12 אליו הפנתה ב"כ המאשימה קובע כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת, יכול ביהמ"ש להתגבר על מחדלי החקירה. במקרה שלפניי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת ועל כן אינני יכולה להתגבר על מחדלי החקירה.

אני מורה על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום.

בשולי הדברים אך לא בשולי חשיבותם, אני סבורה כי היה מקום לחשיבה נוספת על המשך ניהול ההליך נגד הנאשם בהתגלה המחדלים הנ"ל. לצורך כך הוריתי על הפסקת ההוכחות בטרם שמיעת

עדותו של הנאשם ועל קיום תזכורת במעמד הצדדים. המאשימה הודיעה כי איננה רואה בליקויים עילה לחזור בה מאישום ועל כן התקיים דיון ההוכחות הנוכחי.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ו' שבט תשע"ד, 07/01/2014 במעמד הנוכחים.